

Armády noci

Vladimír Merta

Povídali mi, že můžu jíst co hrdlo ráčí,
ale zakázané pokrmy nějak patří k dětským hrám.
Sotva po nich natáhneš ruku křičí: To stačí!
utek bych z jejich ráje, ale zrovna nevím kudy kam.

Do cesty se poutníkovi vždycky něco plete,
kráčí proti limuzínám šarpou plnou květů,
biřicové křičí: Uhněte z cesty! Stůjte!
Jděte! Bděte!
a tak se věčně věků ocitáš na rozhraní dvou světů.
Královno noci, královno dne,
je mi čím dál tím víc záhadné,
F#miže kdekoliv se sejdou dva a nebo tři,
aby vzývali noc ve jménu dne,
vždycky se najde někdo čtvrtý, který jim to zatrhne
F#miže kdekoliv se sejdou dva a nebo tři
aby vzývali noc ve jménu dne,
vždycky se najde někdo čtvrtý, který jim to zatrhne

A jde nás víc a víc půjdeme dokud máme síly,
hrajte si na vojáčky sami mezi sebou,
my jsme vás dávno opustili.
Půjdeme ruku v ruce až do soudného dne
Armády dne pochodují nocí,
nocí se plíží armády dne,
v rojnicích se proti sobě valí svatí
heretici proroci
ani bůh už nezná hodiny ani dne.

Královno dní, královno noci
čím dál tím víc lidí se vzpírá moci
na věži orloje právě hodiny celou byly
naž jsem si stačil srovnat čas navždy se zastavily
ale kdekoliv se sejdou